

Slova pro první list

J e n

ž i v o t

ž i t ý

p r o d r u h é

s t o j í

z a t o . . .

Albert Einstein

Vločka

Nebuďte ke vločkám
neteční,
to pro nás v bolestech tají,
aby nám
v dutiněbeční
nezbylo jen
co kde mají.

Dlouho se v rozpacích
strojila v oblacích
pro tuto sváteční chvíli.
Po vzoru básníků
za cenu zániku
letěla, aby svět byl aspoň na chvíli
nevinně bílý...

„Z písně Karla Plíhala“

Vločka z KRONIKY

Vločka z KRONIKY

Toto "okénko" líčí příběh Fexta, bytosti, s níž se na své pouti setkal Martin Šporka z Lipé. Ne každý se soudu Fextů zúčastnil. Také proto je tato událost na těchto stránkách.

Soud Fextů

2.6.1995

Divoká Šárka

Sto tři dnů uplynulo od osvobození Fexta a protože si děti vzpomněly na Fextovo pozvání, jak měly, vydali jsme se do Divoké šárky na Soud FEXTŮ...

Protože se jednalo o akci výjimečně pražskou a noční, potřebovala neobyčejné zajištění. Pomohl Jirka Synovec a sice s odvozem účastníků avíí tam i zpět (do rodných hnízd v hodinách předpůlnocních!). Angažovali jsme i dva cizí pomocníky: Štěpána, který si zahrál strážce soudu a Kontiho, jenž byl jedním ze souzených Fextů.

U "brány" Divoké Šárky nás čekal strážce soudu v kostýmu s mečem. S každým promluvil sám, každý musel sám vysvětlit, kdo je a proč přichází. Jednomu z nás (Jezuleti) dal do opatrování balíček, který jsme měli otevřít v *pravý čas*.

Lehce nás rozdělil do dvou skupin (spíš oddělil malé od velkých), s dětmi odcházeli nakonec jen on, Jirka a Iva. My ostatní: Honza, Jakub, Konti, Jezule a já jsme mířili jinou cestou rovnou na místo soudu.

Dětem dělal strážce průvodce po setmělých cestách a děti postupně otevíraly svitky, které získaly již při setkání před odjezdem u školy. Svitky byly čtyři a jejich obsah byl zašifrovaný. Zvláštní smysl měly druhý a třetí svitek. Druhý měl z rubu napsané jakési klikyháky, které sami o sobě nedávaly smysl. A třetí byl zvláštním způsobem popřekládán. Texty všech čtyř svitků zněly po vyřešení takto:

- 1) *Až přečteš čtvrtý list*
- 2) *podruhé tento začni číst,*
- 3) *však jako tento musíš jej*
- 4) *nejdřív přetvořit.*

Když se dětem podařilo druhý svitek složit podle vzoru třetího, získali z oněch

klikyháků klíčové slovo. To bylo původně připravené pro odvysílání světlem morseovkou třetímu pomocníkovi, který měl být na jednom vhodném místě na kopci, ale bohužel se neobjevil. Takhle strážce jen uznal, že dětem-Martinovi se úkol splnit zdařilo.

Cestou se k Martinovi připojil Šimon a došel k nim až k místu soudu: velký balvan byl jako stvořený pro soudce. Děti se tiše shromáždily opodál a zpočátku jen mlčky přihlížely divadlu, které se před nimi odvíjelo.

Soudce (v mé podobě) na sebe nenechal dlouho čekat. Vyšel zpoza balvanu a jal se rozsvěcet rozestavené svíčky. Potom se na balvan posadil a zvolal do ztremnělého lesa: "*Čas soudu fextů právě nastal!*"

Ze tří stran zamířily k soudci tři bílé postavy. Tiše se s ním pozdravily a soud začal. Soudce vyslechl nejprve fexta Honzu, toho po odvyprávění jeho příběhu uznal jako vysvobozeného a zhasl jeho svíci, po něm následoval fext Konti (představil se jako Konti z Krče). I toho soudce uznal. Ale fext Jezule se soudci nezdál. Soudce měl pochybnosti o správnosti vysvobození, že podmínky byly regulérní, např.: fext se Martinovi objevil jednou v bílém, aniž byl vysvobozen. A jeho talisman, který bylo třeba najít a jenž pomohl jeho vysvobození, ležel ukrytý v jeho věcech. (*Pokud si už nevzpomínáte, nebo jste při tom nebyli, přečtěte si zápis z oné výpravy v Kronice*) Tehdy se soudce zeptal, zda fext nemá někoho, kdo by mu dosvědčil, že byl vysvobozen po právu. A fext-Jezule se obrátil směrem k dětem a oslovil Martina.

Děti tiše přistoupily blíž a vyprávěly, jak to všechno bylo. A soudce nakonec řekl, že proto, že kůže fexta byla spálena, je on vysvobozen tak, jako ostatní fextové před ním a je propuštěn ze svého života, aby se jinde v jiném čase zrodil a jeho život byl lepší, než tento... I plamen její svíce dohořel.

Soud skončil, soudce se zvedl, pozdravil se mlčky se všemi a odešel. Odešli i fextové, jen ten "náš" fext ještě Martinovi poděkoval a pak se již všichni vydali kratší cestou vzhůru z údolí. Martina provázel ještě strážce soudu až k místu, kde se poprvé setkali. Řekl, že nastal *pravý čas* a děti pochopily. Jezule jim předala balíček. Obsahoval pamětní listy, které nesly tento nápis: *Glejt toho, který obhájil vysvobození fexta.*

Vyjeli jsme s Jirkou směrem k našim domovům a každý z nás se dostal autem málem až do postýlek.

Dobrou noc, děti !

ZPÍVAJÍCÍ VLOČKY

Tyto písničky mnozí z vás znáte, ozývají se v poslední době na tuláckých sešlostech a není proto naškodu napsat si jejich správný text a místy i původní akordy!

Písek	Nezmaři
--------------	----------------

Autor hudby a textu: Luboš Hrdlička
(kapodastr na třetím pražci)

- Ami D G E7 Dmi

1. Jako pí - sek, přesíváš mě mezi prsty
E7 Ami G C
stejně ti dlaně prázdný zůstanou
Dmi G
|:ani vodu nepřeliješ sí - tem
C Emi Ami
někdy je strašně málo chtít
1.:Dmi E7 Ami G C
2.:Dmi E7 Ami E7 Ami
já nejsem z těch co po těžký ráně nevstanou. :|
- 2.** Pevnou vůlí taky příliš neoplýváš
zdá se, že nemíníš mě vážně brát,
|: kolik času nám to ještě schází,
nebo je všechen dávno pryč
a za čím se to vlastně máme stále hnát. :|
- 3.** Jako kámen najednou mi v cestě stojíš
vím že se leccos těžko obchází
|: radši zkusím někde jiný příběh,
který bude lepší konec mít,
ale už teď ti můžu říct, že mi nescházíš. :|
- 4.** *první sloka bez repetice, akordy č.2*

Metro pro krtky	Jarek Nohavica
------------------------	-----------------------

- 1.** První, druhá, třetí, čtvrtá, háa
na zahradě krtek vrtá, háa
drápy má jak vývrtky, ohó ho,
vrtá metro pro krtky, ohó, ho.

Ref.: Rrrrr,.....

- 2.** Každý kdo si zaplatí, ohó, ho
smí se projet po trati, ohó, ho
od okurek po macešky, jée
dál už musí každý pěšky, jée.

Ref.: *libovolně prodloužený refrén*

C Dmi,G,C
Ref.1: Pam, pam, pam, pamram padada

C
1. Když jsem byl malý, říkali my naši
dobře se uč a jez chytrou kaši,
Dmi G C
až jednou vyrosteš, budeš doktorem práv.

2. Takový doktor si sedí pěkně v suchu
bere velký peníze a škrábe se v uchu,
já jim ale na to řek, chci být hlídačem krav.

G C
Ref.2: Já chci mít čapku s bambulí, nahoře

jíst kaštany, mýt se v lavoře,
Ami G C
od rána po celý den, zpívat si jen.

G
Zpívat si... **Ref.1:**

3. K vánocům mi kupovali hromady knih,
co jsem ale vědět chtěl to nevyčet jsem z nich
nikde jsem se nedozvěděl jak se hlídají krávy.

4. Ptal jsem se starších a ptal jsem se všech,
každý na mně koukal jako na pytel blech,
každý se mne opatrně tázal na moje zdraví.

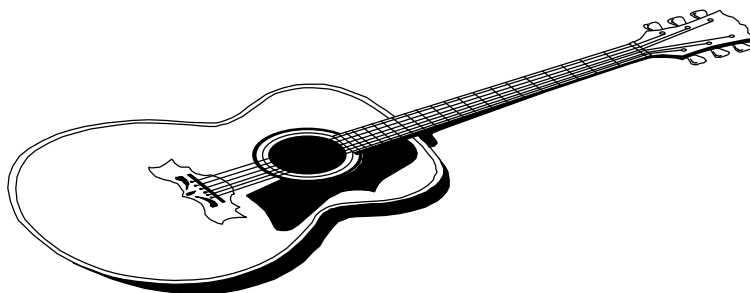
Ref.2:

5. Dnes už jsem starší a vím co vím,
mnohé věci nemůžu a mnohé smím,
a když je mi velmi smutno lehnu do mokré trávy.

6. Z nohama křížem a rukama za hlavou,
kukám nahoru na oblohu modravou,
kde se mezi mraky honí moje strakaté krávy.

Ref.2:

X krát refrény (v originále 4x a poslední v Edur)

Den otevřených dveří byl ... plný vloček

Jednou větou..(?)

Bylo mým přáním oslovit co nejvíce účastníků našeho Dne otevřených dveří, aby se vyjádřili jednou větou k této akci. Ne všichni tak učinili a ne všichni větou pouze jednou. Tedy toto se vybaví účastníkům i tvůrcům, řekne-li se **Den "D"**.

Honza

Shrnout cokoliv jednou nebo několika málo větami není nikdy a u ničeho jednoduché. Pozvánky na tuto akci byly rozeslány tři týdny dopředu, což je dle nás dobrý časový úsek před vlastní akcí. Na každém z vás záleželo jak s pozvánkou naložíte, to je čistě osobní věc. Bylo však dosti lidí, kteří dali vědět, že toto si ujít nenechají a přesto jich jistá část nakonec nepřišla. Pokládáme si otázku, proč? Že by se snad všichni dozvěděli o neodkladné věci? Ne, tomu nevěříme. Někdy jsou dospělí na plnění slibů horší, než děti, kterým vštěpujeme do hlavy: "Vždy se snaž splnit to, co jsi slíbil." Ptáte-li se někdo, zda to mělo cenu připravit tuto akci pro těch pár lidí, co ji navštívili, tak určitě. Mělo by to cenu i pro jednoho. Proto těm, co přišli, děkujeme za účast a těšíme se na příští rok. A vám, co jste opravdu nemohli, nezoufejte, za rok vám to určitě vyjde.

Rákosníček

Milouš!

Nejvíce se mi líbil Milouš, protože byl tento...

Wendy

Líbilo se mi tam úplně všechno.

Myšák (Michalovi)

Myslím, že jsi od toho čekal víc...

Jíťa

Mně se teda nejvíce líbila tahanice o koště na hřišti, Paleček jako princezna, Tuláci, atd, atd....

Medulka

Na co si první vzpomenu: divadlo, kroniky, fotky.

Paleček (zvaný Rákosníčkem Milouš)

Já nevím... líbili se mi všichni Tuláci.

Konopík

Jak to mám vymyslet, Míšo? Líbilo se mi tam divadlo, ale příprava by příště mohla být lepší. Mohli jsme dřív dostat scénář. Zachránila nás jedinež Wendy, protože to divadlo znala skoro celé nazpaměť.

Michal

Většinu toho, co jsem se chystal napsat, již napsal Honza. Tu akci opravdu stálo za to připravit i pro jediného návštěvníka.

Nejvíce přišlo oddílových dětí. Dáda si přivedla své kamarádky, přišla i paní učitelka dětí ze Šestajovic, Bany a Zbyněk z karlínských Tuláků, něco

málo rodičů našich tuláčat, Jirka Kůrka s malou Haničkou, pan Pexa (Ludkův táta), Jana Klimentová s dětmi a také velcí z našeho oddílu. Ne však všichni.

Mé speciální poděkování patří Alici s Honzou (eskortoval materiál i lidi na trase Modřany - Malešice a zpět). Zprvu jen ve třech jsme chystali celý sál, zdobili jej, upevňovali všemožné trofeje z tuláckých akcí a špendlili celkem 516 fotografií, než nám začaly pomáhat děti, které si jinak chystaly divadelní představení.

Děkuji také Wendy, jež byla vypravěčem, a vůbec všem, co se zúčastnili divadla. Hrál se opět o Berenovi a Lútien a dopadlo to skvěle!

Den otevřených dveří se určitě se bude konat znovu. V jaké podobě, nad tím můžeme rok přemýšlet. A vymyslet musíme také to, jak přilákat k prezentaci naší činnosti RODIČE oddílových dětí. Jejich "účast" mne osobně zklamala (jestli to nebude také tím, že sami Tuláci nedali v tomto směru doma vědět...), zde má Myšák svou *jednou větou* pravdu.

Přes toto postesknutí však **Den otevřených dveří** byl dnem, který stálo za to zažít. Již teď VŠECHNY BEZ ROZDÍLU zvu na příští setkání v Klubu přátel Tuláků !!!

Světlo vašim krokům !

Sněhové jazikolamy

Čas od času člověka přemůže únava a do ničeho, ba ani do smíchu, se mu nechce. Zkuste si tedy zahrát tuto hru, rozveselit sebe i ostatní kolem. Nouzi o smích mít určitě nebudete. Zkuste říkat rychle tyto věty:

- ❄ Strč prst skrz krk.
- ❄ Bratře Petře, nepřepeři toho vepře.
- ❄ Nenaolejuje-li koleje Julie, naolejuje je Jan.
- ❄ Nenaolejuje-li Julie koleje, naolejuji je sám.
- ❄ Tři tisíce třista třicet tři stříbrných stříkaček stříkalo, přes tři tisíce tři sta třicet tři stříbrných střech.
- ❄ Od poklopu ke poklopu Kyklop poklop koulel.
- ❄ Na klavír hrála královna Klára.
- ❄ Na klavír hrála Karla Králová.
- ❄ Byl jeden Řek a ten mi řek, abych mu řek kolik je v Řecku řeckých řek, a já mu řek, že nejsem Řek, abych mu řek kolik je v Řecku řeckých řek.
- ❄ Šla pštrosice s pštrosácaty do Pštrosic pro Pštrosí šprochy.
- ❄ Dalajláma v lomu láme skálu a já si na tom jazyk lámu.

Takovýchto jazykolamů existuje samozřejmě mnohem více, proto najdete-li ještě nějaké, můžeme je zveřejnit v příštím Semtamníku.

Ze zabátých č asů...

Letos jsme na závěr celoroční a táborové hry navštívili Blaník, který je opředen mnoha pověstmi. Proto zavzpomínejte na ty nedávné časy a nechte se unášet následujícím dějem, který spadá do časů mnohem, mnohem starších...

Blaniční rytíři

sou vrchy, z kterých se můžeš rozhlížet do dalekého kraje, a jsou vrchy, z kterých je vidět daleko za obzor, až do hluboké minulosti, odkud vyrůstá pověst.

Bývaly v Čechách zlé doby.

Jako se vosy slétají na sladký koláč, tak se vrhali nepřátelé odedávna na bohatství naší země. Jejich zástupy se rozlily několikerým proudem po krajině, oblehly hrady, zabíjely a loupily po dědinách. Dým požárů zastřel nebe a cesta nepřátel byla cestou zkázy.

Jednou prý proniklo nepřátelské vojsko až do končiny, kde se zvedá k obloze mohutný vrch Blaník. Nepřítel putoval krajinou bez lidí. Všichni utekli při zprávě o postupujícím vojsku

nahoru na Blaník. Na temeni Blaníku stála opevnění, hradby a valy. Sem, na hrazené místo, odnesli lidé, co měli nejcennějšího, sem odnesli obilí a za hradby zahnali i dobytek.

A nepřítel přitáhl jako bouřlivé mračno a oblehl vrch s hradištěm na temeni. Tu stáli Čechové vedeni Zdeňkem Zásrným a dole proti nim nepřítel mnohokrát silnějším počtem.

I bylo na straně cizinců množství, ale na straně česků udatnost.

Sedmkrát cizí houfy vyrazily proti českým hradbám v útoku, sedmkrát se hnaly po příkrých svazích, prodíraly se křovím, smekaly po balvanech a sedmkrát se vrátily s nepořízenou. Nad úbočím hory kroužili havrani, cítili kořist.

Ti, kdo v českém ležení nosili zbraň, usínali na hradbách únavou. A nebylo, kdo by je vystřídal. Mnoho Čechů bylo raněno a mnoho Čechů padlo.

Nepřátelský vojevůdce vybral ze svého mocného vojska svěží bojovníky a zaútočil znovu. Den i noc proměnil v jedinou bitvu. Tráva pod hradbami zrudla krví nepřátel. V boji nadešlo svítání, v boji se skláněl den ke svému

konci. Za hradbami, mezi Čechy, bylo víc mrtvých než živých.

A když nepřítel zaútočil na české hradby naposled, odpovědělo jeho křiku ticho. Cizí houfy přelezly valy a stály uprostřed mrtvého hradiště. Čeští zbrojenci tu leželi bez života na zemi, kterou bránili do posledního dechu, a třímali v mrtvých prstech nehybnou zbraň.

Nepřátelské vojsko odvezlo z hradiště na vrchu Blaníku zásoby a shromážděné poklady a táhlo dál. Blaník osiřel.

Noc střídala den a den střídal noc. Měsíc na obloze přibýval i ubýval a znovu přibýval. Rány, kterými nepřítel ublížil zemi, se začaly hojit a do krajiny pod Blaníkem se vrátili lidé. Přátelé těch, kdo na Blaníku padli.

Vyšplhali se po svahu k hradbám a hledali v hradišti své milé, ale všude rostla jen tráva a nikde stopa po lidech. Nebylo tu nikoho, koho by uctili pohřbem. A nikde nespátřili ani kosti mrtvého koně. Nedovedli si to vysvětlit.

Když se rok sešel s rokem, uslyšel rolník na svahu Blaníka hřmot uvnitř hory. Koně tam bili kopyty o skálu a řehotali a řinčely zbraně. Rolník běžel do vsi a přivedl ostatní, aby si poslechli, co se v hoře děje. Naslouchali se srdcem sevřeným úzkostí. Hluk a hukot v Blaníku jim připomínal hluk vojska, které se chystá na výpad.

I v čase, který následoval, se děly divné a nevídané věci. Tu se setkal vesničan u Blanice se Zdeňkem Zásneckým a jeho druhy. Všichni jeli na koních. Vesničan se skryl v houští a viděl, jak rytíři napájají své koně v Blanici. Jindy zahlédl orač rytířskou družinu, jak míří k Blaníku. Opustil pluh a ze zvědavosti družinu následoval. Rytíři dojeli k úbočí vrchu, skály se před nimi otevřely a tiše za nimi zase zapadly.

Nejpodivnější příhodu zažil ovčák, který pásal pod Blaníkem ovce. Kvečeru, kdy už chtěl hnát svoje stádo domů, poznal, že mu chybí skopec. Svěřil stádo psu a vydal se skopce hledat. V lese bylo šero, noc si chystala hnízdo v houštinách a tu před ovčákem skála, uprostřed otevřená jako, by ho zvala.

Ovčák se před tmavým otvorem zarazil, ale pak si řekl: "Možná že se skopec zatoulal dovnitř." Sklonil hlavu a vkročil do tmy. Sotva byl uvnitř, zaslechl za sebou lehké skřípnutí. Ohlédl se a skála za ním se zavřela. Stál v kamenné chodbě. Na konci chodby se míhala mdlá záře. Ovčák šel za tou září a dostal se do obrovské síně s vysokým stropem. Všude, kam dohlédl, leželi bojovníci a spali. Nespali, jako spí muži v míru. Spali jako muži ve válce, odění, opásáni, přilby na hlavách, meče po ruce, spali vsedě, jako mezi dvěma bitvami, přichystáni na první zavolání vyskočit. Udivený ovčák se mezi nimi procházel a viděl mezi

bojovníky spící koně, osedlané a připravené jen jen vyrazit. Jak se tak ovčák procházel, pocítil, že se na něho snáší únava. Usedl do nejbližšího kouta, opřel se zády o skálu a usnul jako rytíři.

Probudil ho hřmot, třesk zbraní a štítů. Kolem něho vstávali rytíři, sedali na koně a přímo proti ovčákovi se rozvířila skála, jako bys odemkl hradní bránu. Bránou bylo vidět do lesa i na louku, kde zvečera pásal ovce. Ovčák se zvedl ze země a chtěl běžet ke svému stádu. Ale jeden z ozbrojenců nu zastoupil cestu a položil mu ruku na rameno.

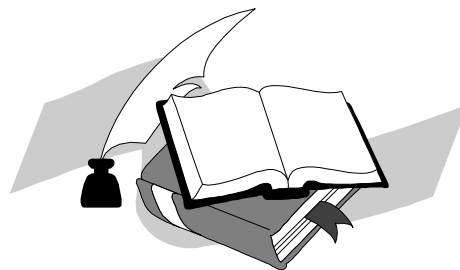
"Nezapomeň," oslovil ovčáka, "my všichni, jak nás tu vidíš, jsme připraveni znovu se pustit do boje. Pověz všem, živým, že držíme věčnou stráž. Až bude naší vlasti nejhůř, najde u nás pomoc a ochranu. A vyříd' všem nahoře, ať brání svou zem a svoje práva do posledního dechu, jako jsme je bránili my."

Ovčák se dostal ze skalnaté síně, sám nevěděl jak. Stádo na louce nenašel. Zmatený a vyděšený pospíchal domů. Ve vsi ho vítali, jako by vstal z mrtvých. Mezi jeho odchodem a příchodem uplynul právě jeden rok. Celý rok prospal v Blaníku.

Ovčák vyprávěl, co se mu přihodilo, a zvěst o blanických rytířích překračovala hory a řeky. Každý rok prý v den, kdy Blaník byl nepřitelem dobyt, otvírá se země a z Blaníku vyjíždějí na koních bojovníci v plně zbroji. Cvičí se ve střelbě a v zápolení po ročním spánku. Nakonec napojí své koně v Blanici a vracejí se do Blaníku nazpět.

Bývaly v Čechách zlé doby. Ale nikdy nebylo nejhůř, aby blaničtí rytíři musili vystoupit z hory a přijít své zemi na pomoc. I když se už zdálo, že je všechno ztraceno, dovedli živí moudrostí i zbraní svá práva uhájit. A ti, kdo v spravedlivém zápase padli, prý sestoupili k blanickým rytířům do skalní síně a drží tam věčnou stráž hrdinů.

Z knihy Eduarda Petišky: Čtení o českých hradech

„VLOČKOVÉ SLOVO NÁČELNÍKOV“

Být dospělí

Všechno se mění. Většina z vás si uvědomuje, co se děje s vaším tělem i vědomím. Ne každý však je s to zvládnout tyto proměny, jak se říká, levou zadní. Svět se stává zdánlivě přehledný, váš pohled na něj tím nejlepším, zatímco ti dospělí kolem zaspali dobu.

Ne náhodou je častým projevem dospívání pocit, že vy vše umíte a znáte nejlépe a zvládnete to sami, bez nějakých zbytečných rad. Co na tom, že se často ukazuje, že uposlechnout rady včas, bylo by lépe? Tato zkušenost je přehlédnuta mávnutím ruky a jede se dál.

Tento stav vědomí není navždy, chvíli však potrvá, než sestoupíte z výšin neomylnosti, abyste si našli své skutečné dospělé místo v životě. Do té doby s vámi bude *cloumat puberta* a nikdo na tom nic nezmění, jen vy sami!

Mění se i vaše zájmy, začínáte se rozhlížet a také vybírat. Leckoho napadne, že zůstat u oddílu nemá smysl, když je spousta jiných daleko zábavnějších her. Nebo také můžete nabýt dojmu, že oddíláctví je pro dětičky, zatímco vy, *velcí*, již chcete *něco víc*.

Proč to všechno píšu? Protože je umění odejít se *ctí*. Nemusíte hanět oddíl, pokud nechcete pokračovat dál. Nejsem tak naivní, abych si myslel, že vydržíme *navždy* v této podobě. Důležité ale je přiznat si, že JÁ jsem jiná (jiný) a MNĚ už nestačí to, co se dělá v oddíle, než že ODDÍL za to může. A nikdo vám pak nesmí vyčítat, že se stala ta věc, že máte jiné zájmy než dřív. Je to naprosto přirozená věc. Vždycky zůstane jen někdo, který onu pomyslnou štafetu ponese dál.

Pro někoho z vás je třeba představa opustit oddíl téměř nemyslitelná, a přece za několik let může být všechno jinak. Někdo může uvažovat o odchodu v rovině fantazie, ale nemá sílu (a srdce) to udělat. A jsou jistě i tací, kteří tato slova čtou s nesmírným údivem, co že to tu ten Míša píše...

Než se k onomu kroku rozhodnete, uvažujte chvíli o tom, co takový odchod znamená, co všechno opouštíte, a zda jdete opravdu *správným směrem*.

Taková skupina lidí, jako jsou Tuláci, se vyvíjí poměrně dlouho. Neexistovala by, nebýt obětavosti každého rádce a chuti rozdávat radost těm ostatním. Naučte se včas vážit si těch, co *žijí pro druhé*. Je to schopnost, která je důležitá pro celý život.

Není dobré dělat ukvapená rozhodnutí, zvláště podle nálady. Nerozhodujte se nikdy podle okamžiku. Promítněte si CELÝ ČAS strávený v oddíle a pak suďte. Máte možnost být a zůstat i nadále jeho součástí a také rozdávat radost, stejně jako to činit jinde. To je VAŠE svobodná volba.

Ale dospělým se volbou ani jednou z oněch možností nikdo nestane. Být dospělý totiž není jen pocit, co je dobré a co ne. Je to něco daleko složitějšího, co by sneslo rozbor na více papírů, než má tento Semtamník.

Nechtějte se stát zbytečně rychle dospělými. Příroda sama ví nejlépe, jak dlouhá to má být cesta. A na této cestě vás Tuláci budou provázet, dokud o to budete stát.

SVĚTLO VAŠIM KROKŮM !

VÁŠ MICHAL

Nasněžilo ...

Čím dál víc se v bodování projevuje nejen snaha některých a lážo-plážo druhých, ale i čas na Tuláky. Protože mnoho bodů lze získat právě přítomností na schůzkách a výpravách. Pokud zrovna někteří z vás opravdu nemáte čas, neberte toto pořadí jako svůj neúspěch. Pokud však sami víte, kde můžete přidat, pak neváhejte!

1.čtvrtletí (6.9. - 8.11. 1995)

pořadí	kdo	body
1	Konopík	73
2	<i>Rákosníček</i>	61
3	<i>Bob</i>	60
	<i>Monty</i>	60
4	<i>Solárka</i>	59
5	<i>E.T.</i>	58
	<i>Malíček</i>	58
6	<i>Pampalíny</i>	56
7	<i>Pytlák</i>	53
8	Veverka	49
9	Iveta	44
10	Mirek Semecký	43
11	Mirek Suchý	42
	Čertík	42
12	Kapucínek	41
13	Lucka Suchá	40
14	Wendy	35
15	Hádě	31
16	Paleček	29
17	Dáda	27
18	Mráček	25
19	Jitrocel	24

Vločky na druhé pololetí

Vločky na druhé pololetí

Tak jsme si zase naplánovali rok. A protože bychom rádi, abyste i vy měli na co nejvíc Tuláckých akcí čas, dáváme vám je zde dopředu a přehledně vědět. Jakékoliv změny však jsou vyhrazeny. Osobně doufám, že jich bude co nejméně!

LEDEN: 19.-21.

rádi bychom Tolštejn, lyže

ÚNOR: 18.-24.

Staré splavy, jarní prázdniny

BŘEZEN: 15.-17.

pravděpodobně Kamenice, Země "F"

DUBEN: 19.-21.

není určeno místo, Země "F"

KVĚTEN: 8.

je středa, svátek, my máme jednodenní výpravu - není určeno místo, ani téma

24.-26.

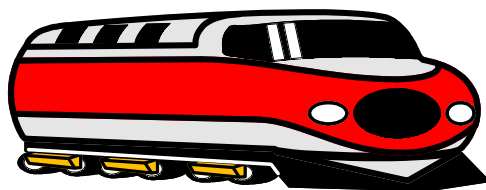
pravděpodobně Otradovice, výprava na kolech

ČERVEN: 21.-23.

rádi bychom Landštejn, Země "F"

PRÁZDNINOVÉ AKCE:

- 1) Prázdninová výprava do Husince, koně, stany, pravděpodobně ve dnech 4.-7.7.96.
- 2) Očekávám, že se na skupině pojede voda! Je pravděpodobné, že v červenci. Kdo všechno pojede a jakto bude s účastí Tuláků, to se nechme překvapit.
- 3) Letní oddílový tábor v Keblově, pravděpodobně srpen, data nejsou určena.

LEDVÝ STRÍPEK

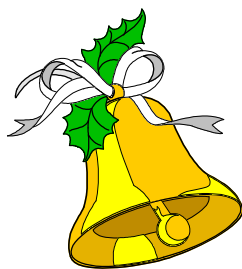
Tentokrát pouze jeden...

JÍST, ČI NEJÍST ?

Toto není žádná agitka na nový druh diety! Jen veřejné upozornění, spíše pro starší členy oddílu. Někdy dávno jsme se rozhodli, že během schůzek, čili během programu, NIKDO nebude jíst. Ono běhat po hřišti s rohlíkem v puse není nic moc. Buďme tedy natolik důslední, že budeme nejen vést k tomuto děti, což nám docela jde, ale i sami sebe! A pokud máme tak slabou vůli, raději se najezme někde jinde, než před očima těch s vůlí pevnější...

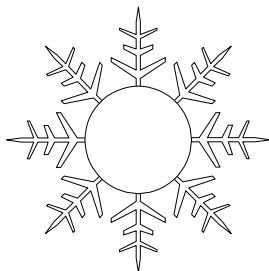
*Autor i tohoto čísla Vám přejí hezké
prožití vánoce a šťastný Nový Rok 96.*

Máš něco, co bys rád sdělil všem ostatním?
Máš chuť stát se spoluvůrcem příštího čísla?

Tak neváhej a dej mi o tom vědět! Třeba již příště budou všichni Tuláci číst Tvé vyprávění, luštit Tvé hádanky, nebo se smát nad tvými vtipy! Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví může se objevit na těchto stránkách.

SVĚLO TVÝM KROKŮM !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK (plný vloček)

č.5

Vydán jako 6. publikace

Oddílového nakladatelství * > **NAKOLENĚ** < *

Neprodejný materiál pro potřebu členů a přátel oddílu

TULÁCI

prosinec 1995, vydání prvé

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Honza:

výběr písní, jazykolamů, pověsti, grafická úprava

"Jednou větou" přispěli:

Honza, Rákosníček, Wendy, Myšák,

Jíťa, Medulka, Paleček, Konopík, Michal

Michal: ostatní text

Tisk:

DŮM "UM"

Středisko pro volný čas dětí a mládeže

Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10

tel.: 02 / 77 34 07, 77 20 81

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00

tel.d.: 02 / 402 64 76

tel.z.: 02 / 6112 2855, 6112 3579